

Jeg skal endnu blot berøre et enkelt Punkt, som blev bragt paa Bane af det ærede Medlem fra Falster (Drenbøll), nemlig Bestemmelserne i § 158. Denne Paragraf bestemmer jo, at man ikke ved Eksekutionen kan fratage Skyldneren de fornødne Senge og Sengklæder samt det nødvendigste Linned og Gangklæder, samt at der endvidere skal levenes ham Gjenstande, der høre til de vigtigste Livsforudenheder eller ere nødvendige til hans Næringsvejs Udøvelse indtil et Børderingsbeløb af 10 Rd., hvis han ikke er Familieforsørger, og af 30 Rd., hvis han er det. Det ærede Medlem bemærkede, at han sympathiserede med denne Bestemmelse, og at han fandt den i og for sig human. Men han drog i Tvivl, om det var i de paagjældende Folks egen velforstaede Interesse at give en saadan Regel, idet det let kunde bevirke, at de blive kreditløse. Jeg skal dertil kun bemærke, at paa andre Steder, hvor man har havt en saadan Regel i længere Tid, har Erfaringen vist, at dette dog ikke er Tilfældet. Navnlige have vi fra vort gamle Broder- og Naboland Norge en Erfaring i saa Henseende, idet netop den Regel, at Skyldneren er berettiget til fra Udlæget at undtage Gjenstande til et vist Beløb, har været gjældende i Norge i en temmelig lang Aarvække, først i et mindre Omfang og senere i et Omfang, der er endnu større end det, som § 158 foreslaar, og man paaistaar nu der, at denne Regel ikke kan siges i nogen væsentlig Grad at have svækket de Folks Kredit, som den navnlig kommer til gode. Man kan vistnok ogsaa sige, at den Kredit, der gives saadanne usformuende Folk — der vel som oftest høre til Dagleier- eller Husmandsklassen — egentlig ikke gives dem, fordi man tænker synderlig paa deres Bo og paa den Sikkerhed, som man kan faae ved at gjøre Udlæg deri, men derimod gives dem enten af Velvilje og Humanitet eller ogsaa af Tillid til deres Person. Det er kun vistnok sjældent, at man ved nu at give dem Kredit tænker paa, at Lovgivningen tillader En at tage Alt, hvad de have, lige til deres sidste Stump, en Fremgangsmaade, som desuden mange Menneffer nødigt ville anvende, naar det kommer til Stykket. Jeg tror derfor, at

den omhandlede Bestemmelse ikke har den Betænkelse, som det ærede Medlem fandt. Jeg skal hertil endnu knytte den Bemærkning, at det synes at være et sikkert Kjendtegn paa, at Bestemmelsen ikke er til Glæde for de Folk, som den nærmest skulde komme til gode, at den baade i Norge og paa andre Steder er bleven krævet netop af de Mænd, som paa tale de lavere Samfundsklassers Interesse. Det er disse Klassers egne Talsmænd, der have fordret denne Regel, og som til dels have bevirket, at den er bleven sat igjennem. Jeg tror, at dette kan betragtes som et temmeligt sikkert Kjendtegn paa, at Reglen, naar det kommer til Stykket, dog ikke strider imod de paagjældende Folks Interesse.

Formanden: Jeg finder Anledning til at gjentage min Grundning om, at man ikke ved denne Sagens 1ste Behandling bør fordybe sig for meget i Enkelthederne.

Riis: Jeg erkjender fuldstændig, at de Lovmaterier, for hvilke en Ordning her foreslaas, staar i en indre intim Forbindelse med hinanden. Naar man vil forbedre vor Konkursret og give en forsvarlig Fallitret, da aabnes der Udgang for Staten til at affkøbe den Institution, der tilsigtes fjernet ved det ene Afsnit af Udkastet, saa maa Betænkeliighederne ved at affkøbe Gjældsængselsinstitutionen tage sig. Endvidere: Samtidig med at Konkursretten ordnes er det ganske vist heldigt, at der gives yderligere Bidrag til Dynaaelsen af det, som er enhver Fallitlovgivnings Formaal, saaledes som det er angivet i Motiverne, navnlig, at der ikke alene sørges for gode Regler for Bestyrelsen af Fallitboer og Fremstyndelsen af Fallittens Erklæring til en saadan Tid, at Boet endnu er noget værd, men at tillige der træffes Forholdsregler, der kunne forhindre, at den senere insolvente Skyldner forud indretter og mager det saaledes, at Fallittens Formaal, den ligelige Fordeling mellem Skyldnerens Fordringshavere ikke opnaas. Fremdeles: Naar man vil affkøbe Gjældsængsel, saa maa, som allerede idag bemærket, deraf følge en Forandring i Lovgivningen om Arrest før Dom, og endelig skal jeg til Slutningen af disse indledende